

lem Hr. Sundbos og hans Meningsfællers Forslag ændret ikke ubetydeligt i den. Jeg skal kun komme med en ganske enkelt Bemærkning om Valgretsalders Nedsættelse. Det ærede Medlem Hr. Sundbo talte jo meget smigrende Ord om den Ungdom, der var indenfor mit Parti og indenfor Partiet Venstre. Jeg kan ogsaa meget vel forstaa, at det ærede Medlem ikke havde smigrende Ord tilovers for sit eget Partis Ungdom; thi den er jo ved særdeles mange Lejligheder i høj Grad skejdet ud, og det er derfor kun rimeligt, at naar han skulde rose nogen Ungdom, maatte han søge til andre Partiers. Men, sagde det ærede Medlem, det er dog naturligt at gaa ned med Valgretsalders til de 21 Aar; thi, sagde han, det er dog særlig dem mellem 21 og 25 Aar, der har en overordentlig Interesse i, hvorledes Kommunens Forhold styres, og det kan ikke nægtes, at Personer mellem 21 og 25 Aar har overordentlig Interesse i, hvordan Kommunens Forhold ordnes paa mangfoldige Maader. Men den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Sundbo dér fremsatte, kunde lige saa godt føres videre ned til det 20de, til det 18de Aar, ja, længere ned. Jo flere Institutioner i en Kommune en Person har Interesse af, des flere Grunde skulde der altsaa efter det ærede Medlem Hr. Sundbos Anskuelse være til at give ham kommunal Valgret. Det kan aldeles ikke være den Betragtning, der ligger til Grund for Tildeeling af Valgret, men det maa være den Betragtning, om man mener, at den og den Alder er tilstrækkelig til at dømme om kommunale Sager og træffe en fornuftig Afgørelse af, hvordan de skal styres, og dér maa vi for vort Vedkommende holde paa, at den Valgretsalders, man gennemførte i 1908, kan man meget vel blive staaende ved. Der vilde heller ikke ud fra vor Opfattelse være det fjerneste i Vejen for, at man mere og mere kom ind paa den Betragtning, at det slet ikke er saa galt, om en Person i nogle Aar har styret sine egne Sager og haft Ansvar for sit eget, før han skal gaa over til at træffe Afgørelse i offentlige Sager, hvor man jo ikke blot bestemmer om sit eget, men ogsaa om andres Ve og Vel.

Ved Forelæggelsen af Lovforslaget udtalte Indenrigsministeren, at han ikke havde villet fremsætte Forslag om nogen Forandring i Kravet om den faste Bopæl, men, sagde Indenrigsministeren videre, han var saare villig til at forhandle om dette Spørgsmaal i Udvalg. Vi for vort Vedkommende kan tiltræde de Betragtninger, som har ligget til Grund for Indenrigsministerens Ord, og vi maa for vort Vedkommende ogsaa

menne, at der bør kræves en længere Tids fast Ophold i Kommunen, thi det er netop Forskellen mellem at stemme i Kommunen og i Staten, at først den faste Bopæl gennem en længere Tid kan skabe det Kendskab til Kommunen og den Interesse for Kommunens Sager, som gør det naturligt, at vedkommende ogsaa skal være med til at bestemme om Kommunens Forhold. Vi maa derfor for vort Vedkommende kræve, at der skal en vis længere Tid til. Vi vil ogsaa være villige til at forhandle om dette Spørgsmaal i et Udvalg, men er i og for sig ikke meget tilbøjelige til at ændre § 1 i den Henseende, men kunde ønske den gennemført, som den er foreslaaet.

Jeg skal dernæst vende mig til et andet stort principielt Spørgsmaal, nemlig Valgmaaden. Dér har man jo fra Indenrigsministerens Side truffet den Afgørelse, at man vel bevarer den nuværende Valgmaade, men dog ændrer den derhen, at Vælgeren i Kommunen kan udpege en enkelt Mand paa Listen, og er der saa tilstrækkelig mange, som udpeger denne enkelte Mand, vil denne, selv om han ikke har en saadan Plads paa Listen, at han egentlig skulde vælges, kunne blive valgt. Fra en enkelt Side i den Kommission, som blev nedsat i Kraft af Loven af 29. April 1921, og som jo har behandlet hele dette Spørgsmaal ret indgaaende, har man ønsket Ret til at nummerere helt igennem paa ganske samme Maade, som man ønsker det med Hensyn til Rigsdagsvalg. Hvis man skal gennemføre Nummereringsretten, forekommer det mig, at man i alle Tilfælde foreløbig godt kan blive staaende ved det Forslag, som Indenrigsministeren har fremsat. Men det kan paa den anden Side jo ikke nægtes, at det overmaade mange Steder vilde volde betydelige praktiske Vanskeligheder at gennemføre denne Nummerering, og jeg skulde tro, at naar man er meget tilbage for den fuldstændig frie Nummerering, er Grunden der til den, at man har anset de praktiske Vanskeligheder for for store. Men disse praktiske Vanskeligheder er der, som sagt, ogsaa, selv om man kun har Lov til at nummerere een Gang.

Af Socialdemokratiets Ordfører blev der sagt, at hele dette Nummererings- eller Udpegningsystem, hvad man vil kalde det, kunde benyttes til at forvanske Resultatet. Det ærede Medlem Hr. Sundbo har selvfølgelig Ret i, at enhver saadan Udvidelse af Retten kan benyttes til at forvanske Resultatet, men jeg tror egentlig ikke, det ærede Medlem har Ret i, at en saadan Forvanskning vil